

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

Ítélete

Az ügy száma: Kfv.III.45.120/2023/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra előadó bíró

Dr. Kovács András bíró

Dr. Gyurán Ildikó bíró

Dr. Sugár Tamás bíró

A felperes: felperes neve

felperes címe

A felperes képviselője: Dr. Molnár Noémi Fanni ügyvéd

felperesi képviselő címe

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala

alperes címe

Az alperes képviselője: dr. Szebenyei Zsolt kamarai jogtanácsos

A per tárgya: csecsemőgondozási díj tárgyában indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: Fővárosi Törvényszék 113.K.701.682/2023/10. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 113.K.701.682/2023/10. számú ítéletét megváltoztatja, az alperes 2023. február 28. napján kelt BP/0211/01581-2/2023. iktatószámú határozatát megsemmisíti, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (hatvanezer) forint együttes elsőfokú perköltséget és felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2020. július 27-től 2021. augusztus 29-ig biztosított főállású kisadózó egyéni vállalkozó, majd 2021. október 14-től 2022. június 30-ig egészségügyi szolgáltatási járulék fizetésére kötelezett személy volt. 2022. július 1-től kiegészítő tevékenységet folytató személynek nem minősülő társas vállalkozóként került bejelentésre, amely jogviszonyában 2023. január 1. napjától egyéni vállalkozását szüneteltette.

[2] A felperesnek 2023. január 11-én gyermeke született, ezért 2023. január 1. napjától csecsemőgondozási díj (a továbbiakban: CSED) és gyermekgondozási díj iránti együttes kérelmet nyújtott be az alpereshez.

[3] Az alperes a 2023. február 28-án kelt határozatával a felperes CSED iránti kérelmét elutasította a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 40. § (1) bekezdésére, továbbá a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 6. § (1) bekezdésére, 16. § f) pontjára és 59. § (3) bekezdésére alapítottnak. A határozat indokolása szerint a felperest azért nem jogosult CSED-re, mert a közhiteles hatósági nyilvántartás adatai szerint 2023. január 1. napjától szüneteltette az egyéni vállalkozói tevékenységét, ezért e naptól kezdve nem minősült biztosítottnak.

A felperes keresete és az alperes védírata

[4] A felperes keresetében az alperes határozatának „megsemmisítését, hatályon kívül helyezését, illetve megváltoztatását” kérte. Álláspontja szerint a CSED-re vonatkozó jogosultsági feltételeknek megfelelt, mivel a gyermeke születését megelőző két éven belül rendelkezett összesen 386 nap biztosítási idővel, az egyéni vállalkozását 2023. január 1-től szüneteltette, gyermeke a biztosítás megszűnését követő 42 napon belül született. Az Ebtv. 40. § (1) bekezdésének helyes értelmezéséhez kérte figyelembe venni a 9/2016. (IV. 6.) AB határozat (a továbbiakban: AB határozat) tartalmát, melynek értelmében a társadalombiztosítási következmények szempontjából a szünetelő egyéni vállalkozás azonos helyzetet jelent, mint a megszűnt egyéni vállalkozás, így nincs alkotmányos alapja annak, hogy az ellátásra való jogosultság tekintetében a jogalkalmazó különbséget tegyen a vállalkozást csak szüneteltető és nem megszűntető személyek között.

[5] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felperes a gyermeke születését megelőzően rendelkezett legalább 365 biztosításban töltött nappal, azonban a szülés napján nem volt biztosított, és a szülése nem a biztosítás megszűnését, hanem a biztosítás szünetelésének kezdetét követő 45 napon belül következett be, tehát nem rendelkezett a jogosultság egyik feltételével.

A bíróság döntése

[6] A bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak vizsgálata során megállapította, hogy a felperes a jogszabályi feltétel első fordulatainak megfelelt, mivel 365 napon át biztosított volt. Annak eldöntéséhez, hogy megvalósult-e az feltétel, mely szerint a gyermek a biztosítás megszűnését követő 42 napon belül született, a bíróság elsőként a Tbj. 16. § f) pontját értelmezte. Az egyéni vállalkozóról és

az egyéni cégről szóló 2009. évi CXV. törvény (a továbbiakban: Evecv.) rendelkezéseit, valamint az Ebtv. és a Tbj. szabályozását összevetve megállapította, hogy az egyéni vállalkozás tekintetében e törvények eltérő jogintézményként kezelik a biztosítás megszűnését és a biztosítás szünetelését; a két fogalom eltérő tartalommal és jogkövetkezményekkel bír, azok nem képeznek homogén csoportot. A biztosítás szünetelése alatt az ügyfél nem minősül biztosítottnak, de ez nem jelenti azt, hogy megszűnt volna a biztosítási jogviszonya. Erre figyelemmel megállapította, hogy a felperes egyéni vállalkozói biztosítási jogviszonyának szünetelése esetén az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontjának második feltétele nem teljesült, így CSED-re való jogosultsága nem áll fenn.

[7] A bíróság eltérő tényállása miatt nem találta alkalmazhatónak az AB határozatot, mert abban az Alkotmánybíróság a biztosítási jogviszonyok összeszámítása körében értékelte a megszűnt, illetve szünetelő egyéni vállalkozói jogviszonyt, nem pedig az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontjának utolsó fordulatára vetítve. Az AB határozat konklúziója {[42] bekezdése} ugyan akként rendelkezett, hogy a Tbj. 5. § (1) bekezdés e) pontja, 7. § (1) bekezdése, 8. § f) pontja, az Ebtv. 42. § (5) bekezdése, 43. § (2) bekezdése, valamint az Evecv. 18. § (3) bekezdése rendelkezéseit együttesen, az Alaptörvénnyel összhangban úgy kell értelmezni, hogy az egyéni vállalkozás szünetelése alatt biztosítási jogviszony nem áll fenn, azonban a bíróság úgy értékelte, hogy mindez nem áll ellentétben a keresettel támadott határozatban foglaltakkal. A perbeli esetben nem az volt a jogkérdés, hogy a felperes biztosítási jogviszonya fennáll-e vagy sem, hanem az, hogy a biztosított jogviszony szünetelése esetén is fennállhat-e a CSED-re jogosultság. Ez pedig nem állapítható meg, mert bár a felperes az érintett időszakban biztosítottnak nem minősült, ugyanakkor a biztosítása nem szűnt meg, csak szünetelt a gyermeke születése előtt. Ekként az alperes határozata nem jogsértő.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[8] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a Kúria az alperes határozatát, mint jogszabályba ütközőt semmisítse meg és az alperest kötelezze új eljárás lefolytatására, másodlagosan kérte, hogy a Kúria az eljárás felfüggesztése mellett kezdeményezze az Alkotmánybíróság előtt az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontjának megsemmisítését azzal, hogy az ügyet az Alkotmánybíróság soron kívüli eljárásban vizsgálja, figyelemmel arra, hogy kiskorú gyermek érintett az eljárásban.

[9] A felperes sérelmezte, hogy a bíróság annak ellenére nem találta alkalmazhatónak az AB határozatot, hogy annak [29], [30] és [34] bekezdései a jelen perben is irányadóak. Az AB határozat a [34] bekezdésében kimondta, hogy a szünetelő biztosítás és a megszűnt biztosítás abban az értelemben azonos, hogy egyik esetben sincs járulékfizetés, nincs jogszerző idő, nincs ellátásra jogosultság, ezért az érintett személyeket a vizsgált társadalombiztosítási következmények szempontjából azonos csoportba tartozónak lehet tekinteni. Mivel az Alkotmánybíróság a társadalombiztosítási jogkövetkezmények szempontjából azonos csoportba tartozónak tartotta a szünetelő és a megszűnt biztosítással érintett személyeket, ezért a közöttük történő különbségtétel az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésébe ütközik.

[10] A Kúria EBH2016.K.18. számon közzétett döntése alapján az Alkotmánybíróság határozatának indokolása az alkotmányossági érvelés tekintetében kötelező. Erre figyelemmel a szünetelő és a megszűnt biztosítás esetén azonos társadalombiztosítási következményeket

kell alkalmazni, tehát nem lehet alkotmányosan különbséget tenni az érintett személyek között, tekintettel arra is, hogy az alkotmánybíróági határozattal érintett jogszabályhelyek 2014. december 31. napján hatályos szövege és a jelenlegi szabályozás tartalmi értelemben azonosnak tekinthetők.

[11] A felperes álláspontja szerint annak volt jelentősége, hogy nem volt biztosított, és nem annak, hogy ez szünetelés vagy megszüntetés (megszűnés) miatt következett be. Abból, hogy a Tbj. 16. §-a felsorolja a biztosítás szünetelésének eseteit, még nem következik az, hogy a szünetelő és a megszünt biztosítási jogviszony eltérő jogkövetkezményekkel járna. Ilyen rendelkezést a Tbj. nem tartalmaz, éppen ellenkezőleg: mivel a szünetelés és a megszüntetés (megszűnés) egyaránt azzal a jogkövetkezménnyel jár, hogy az érintett nem minősül biztosítottnak, minden olyan jogkövetkezmény, amely ebből a tényből ered, azonos lesz. Aki nem biztosított, az nem jogosult azokra a pénzbeli ellátásokra, amelyeknek feltétele a fennálló biztosítási jogviszony, kivéve, ha a törvény meghatározott időtartamon belül lehetőséget biztosít az ellátások igénybevételére.

[12] A felperes hangsúlyozta, hogy az általa hivatkozott korábbi bírósági döntések egyazon jogkérdés értelmezését igényelték, függetlenül attól, hogy azok az összeszámítandó időtartamokra, az egyidejűleg fennálló jogviszonyok értelmezésére, vagy arra vonatkoztak, hogy a biztosítottnak nem minősülő személy a jogszabályban meghatározott időtartamon belül jogosult-e az ellátásokra a korábbi biztosítási jogviszonyaira tekintettel. Mindhárom esetben azt volt szükséges ugyanis vizsgálni, hogy a társadalombiztosítási jogkövetkezmények szempontjából azonos helyzetnek minősül-e a szüneteltetett, illetve megszüntetett egyéni vállalkozói jogviszony, illetve azt, hogy ha a jogszabály különböző jogosultságot rendel a megszűnéshez és a szüneteltetéshez, ez a különbségtétel nem ütközik-e az Alaptörvény rendelkezéseibe, különösen a hátrányos megkülönböztetés tilalmáról rendelkező XV. cikk (1)-(2) bekezdéseibe.

[13] A felperes érvelése szerint a jogszabály szövegének az Alaptörvény 28. cikkével összhangban való értelmezése során nem lehet eltekinteni attól, hogy az AB határozat szerint a szünetelő és a megszüntetett egyéni vállalkozási jogviszony társadalombiztosítási következmények tekintetében egymással azonos helyzetet eredményez, ezért a szüneteltetett jogviszonyt a megszünt jogviszonnyal azonosnak tekintő értelmezés felel meg a hátrányos megkülönböztetés tilalmát előíró alaptörvényi rendelkezésnek. Az Alaptörvény 28. cikkével ellentétes lenne arra a következtetésre jutni, hogy a biztosítási időszakot követő 42 nap passzív jogosultsági idő tekintetében különbséget kell tenni a szünetelő és a megszünt jogviszony között, holott mindkét esetben arról van szó, hogy a gyermeket szülő nő a gyermek megszületését megelőzően a jogszabályan meghatározott ideig megfizette az ellátásra jogosító járulékokat, majd jellemzően a gyermekvállalásra tekintettel a kereső tevékenységével felhagyott.

[14] A felperes kérte, hogy amennyiben a Kúria szerint a jogvitában felmerülő jogkérdés az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazásával nem oldható fel az Alaptörvény XV. cikkének (1)-(2) bekezdéseivel összhangban álló módon, úgy kezdeményezze az Alkotmánybíróság eljárását az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontja vonatkozásában a Kp. 34. § b) pontja és a Pp. 131. § (1) bekezdése alapján.

[15] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A felülvizsgálati kérelem megalapozott az alábbiak szerint.

[17] A Kúria a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint – a befogadás körében előadottak érintése nélkül – a felülvizsgálati kérelem keretei között eljárva azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet – az AB határozat figyelmen kívül hagyásával – helytállóan értelmezte-e az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásakor azt a tényt, hogy a felperes egyéni vállalkozói tevékenységét a szülést megelőzően – 2023. január 1. napjától – szüneteltette.

[18] Az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerint csecsemőgondozási díjra jogosult az a nő, aki a gyermeke születését megelőző két éven belül 365 napon át biztosított volt, és akinek a gyermeke a biztosítás tartama alatt vagy a biztosítás megszűnését követő negyvenkét napon belül születik.

[19] Mivel sem a közigazgatási eljárás során, sem a perben nem volt vitatott, hogy a felperes a gyermeke születését megelőző két éven belül 365 napon át biztosított volt, a hatósági és a bírósági eljárás során is az volt vizsgálandó, hogy amennyiben a felperes az egyéni vállalkozói tevékenységét szünetelteti, jogosult lehet-e a fenti rendelkezés alapján CSED-re, azaz lehet-e úgy tekinteni, hogy a gyermek születése a biztosítás tartama alatt, vagy a biztosítás megszűnését követő negyvenkét napon belül következett be.

[20] Tekintettel arra, hogy az Ebtv. nem tartalmaz külön definíciót arra nézve, hogy mit tekint a biztosítás fennállásának és mit a biztosítás megszűnésének, annak értelmezése, hogy az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazása során a biztosítás szünetelését lehet-e akár a biztosítási jogviszony fennállásaként, akár megszűnéseként értékelni, a jogalkalmazó szervek – így végső soron a bíróság – feladata volt.

[21] A bíróság helytállóan vizsgálta a kérdést a Tbj., az Evecv., valamint az Ebtv. rendelkezései összevetésével. Az Evecv. 18. § (1) és (3) bekezdését – melyek szerint az egyéni vállalkozónak lehetősége van arra, hogy egyéni vállalkozói tevékenységét legalább egy hónapig és legfeljebb három évig szüneteltethesse, melynek tartama alatt egyéni vállalkozói tevékenységet nem végezhet, egyéni vállalkozói tevékenységhez kötődő új jogosultságot nem szerezhet, új kötelezettséget nem vállalhat –, valamint a Tbj. 16. § f) pontját – melynek értelmében szünetel a biztosítás az egyéni vállalkozói tevékenység szünetelésének ideje alatt – értékelve helyesen állapította meg, hogy mind a Tbj., mind az Evecv. eltérő jogintézményként kezeli a biztosítás megszűnését és szünetelését, azok nem képeznek homogén csoportot. Ugyanakkor az Ebtv. a biztosítotti jogviszony szünetelésével összefüggésben rendelkezéseket nem tartalmaz, éppen ez indokolta az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára a bírói jogértelmezés útján adandó választ.

[22] A bíróság ugyan rögzítette, hogy a szünetelés alatt tényleges munkavégzés nem történik, a biztosított személynek nem áll fenn járulékfizetési kötelezettsége és ezzel összhangban a biztosítotti jogállásából fakadó ellátási jogosultsága sincs, a szünetelés időtartama nem számít biztosításban töltött időszakként, a nyugellátások megállapításakor azt szolgálati időként nem lehet figyelembe venni, és a szünetelés időtartama alatt nem minősül biztosítottnak az érintett személy, azonban mindezek társadalombiztosítási következményeit nem vonta le, hanem elegendőnek tartotta az alapján állást foglalni a kérdésben, hogy a Tbj. 16. §-ához fűzött nagykommentári indokolás szerint a biztosítás szünetelése nem jelenti a biztosítási jogviszony megszűnését, és ebből következtetett arra, hogy a biztosítási jogviszony szünetelése esetén az Ebtv. idézett rendelkezéseiben foglalt feltétel nem teljesült, így a CSED-re jogosultság nem áll fenn.

[23] A bíróság fenti értelmezése nem felel meg az Alaptörvény 28. cikkének, mely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az

Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[24] Az Ebtv. preambuluma szerint kötelező egészségbiztosítás ellátásairól, valamint azok igénybevételeének szabályairól szóló törvényt az Országgyűlés az Alaptörvényben foglalt elvekből kiindulva, az esélyegyenlőség érdekében az állampolgárok számára az egészségük megőrzéséhez, helyreállításához és egészségi állapotuk javításához szükséges egészségügyi ellátásra, továbbá a foglalkoztatottak betegsége miatt kieső jövedelmük részleges pótlására alkotta. A felperes által igényelt CSED az egészségbiztosítás pénzbeli ellátásai közé tartozó juttatás, amely esetében – a törvényjavaslat indokolása szerint – a szabályozás ötvözi a társadalombiztosítás két meghatározó elvét: a biztosítási és szolidaritási elvet. Ezeknek az ellátásoknak az alapvető rendeltetése a betegség, anyaság miatt kiesett jövedelem pótlása, ezért mértékük a járulékfizetés alapjául szolgáló jövedelmekhez arányosított.

[25] A fenti elvek és jogalkotói cél nemcsak a CSED jelen perben értelmezendő rendelkezése körében a bíróság tévesen hagyta figyelmen kívül – ügyazonosság hiányára hivatkozással – a felperes által megjelölt AB határozatot, amely a gyermekgondozási díj korábbi szabályai vonatkozásában vizsgálta azt a kérdést, hogy az egyéni vállalkozói tevékenység szünetelése esetén miképpen kell értékelni a fennálló biztosítás fogalmát az úgynevezett előzetes biztosítási idő számítása során. A biztosítás fennállása és megszűnése egymással összefüggő fogalmak, ez következik a Tbj. 8. §-ában meghatározott definícióból is, amely szerint a biztosítás – eltérő rendelkezés hiányában – az alapját képező jogviszony kezdetétől annak megszűnéséig áll fenn.

[26] Hangsúlyozza a Kúria, hogy CSED-re jogosultság fő kérdésének az volt tekinthető, hogy a felperes szüneteltetett egyéni vállalkozói tevékenységét ezen ellátás jogosultsági feltételeinek vizsgálata során lehet-e megszűnt biztosítási jogviszonynak tekinteni.

[27] A felperes alappal sérelmezte az AB határozat alkalmazásának mellőzését. Amint arra az EBH2016.K.18. döntésében a Kúria rámutatott, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 39. § (1) bekezdésében meghatározott, az Alkotmánybíróság döntéseinek erga omnes hatályára vonatkozó rendelkezésre figyelemmel az alkotmánybírósági határozatok és végzések indokolása is köti az eljáró bíróságokat. A BH2011.118. számú eseti döntés értelmében pedig az alkotmánybírósági határozatok az alkotmányossági érvelés tekintetében kötelezőek. A hivatkozott AB határozat a [34] bekezdésében kifejtette, hogy a szünetelő biztosítás és a megszűnt biztosítás abban az értelemben azonos, hogy egyik esetben sincs járulékfizetés, nincs jogszerző idő, nincs ellátásra jogosultság. Az érintett személyeket a vizsgált társadalombiztosítási következmények szempontjából azonos csoportba tartozónak lehet tekinteni.

[28] Mindezek alapján arra a kérdésre, hogy az egyéni vállalkozói tevékenység szüneteltetése esetén az Ebtv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített további feltételek fennállása mellett lehetséges-e CSED-re jogosultságot szerezni, az Alaptörvény 28. cikkével konform válasz csakis igenlő lehet. Ez biztosítja az Ebtv. preambulában kiemelt esélyegyenlőség érvényesülését, és ez áll összhangban az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében lefektetett elvvel, melynek értelmében Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja. A CSED esetében – ugyanúgy, mint korábban azt már a gyermekgondozási díj vonatkozásában az AB határozat [38] bekezdése kifejtette – nincs észszerű indoka annak, hogy a társadalombiztosítási

következmények szempontjából az egyéni vállalkozói tevékenység megszüntetése más, az érintett személyre kedvezőbb eredményre vezessen, mint az egyéni vállalkozói tevékenység szüneteltetése, és ezzel a biztosítás szünetelése.

[29] Tekintettel arra, hogy mind az eljárás bíróság, mind az alperes ettől eltérő értelmezés alapján utasította el a felperes keresetét, illetve kérelmét, a Kúria a Kp. 121. § (1) bekezdés b) pontját alkalmazva a felülvizsgálattal támadott jogerős ítéletet úgy változtatta meg, hogy a megtámadott közigazgatási cselekményt megsemmisítette, és az alperest kötelezte új eljárás lefolytatására.

[30] Az alperesnek a megismételt közigazgatási eljárás során a felperes CSED iránti kérelmét a fentebb kifejtettek alapján úgy kell elbírálnia, hogy az adott ellátás szempontjából az egyéni vállalkozói tevékenységét szüneteltető felperest a megszűnt biztosítással rendelkezőkkel azonos csoportba tartozónak kell tekintenie.

A döntés elvi tartalma

[31] *A csecsemőgondozási díj iránti kérelem elbírálása során az egyéni vállalkozói tevékenységét szüneteltető felperest a megszűnt biztosítással rendelkezőkkel azonos csoportba tartozónak kell tekinteni.*

Záró rész

[32] A felülvizsgálati eljárásban – a bíróság döntésének megváltoztatására tekintettel – a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes pernyertes lett, erre figyelemmel a Kúria a Kp. 35. §-ában foglaltak alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdésének megfelelően az alperest kötelezte a felperesnek járó felülvizsgálati eljárási költség, valamint a bíróság előtt felmerült perköltség megfizetésére. Ezek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján, a kifejtett munka időigényességét alapul véve határozta meg.

[33] A felülvizsgálati eljárás az Ebtv. 75/A. §-a értelmében illeték- és költségmentes volt.

[34] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése által alkalmazni rendelt Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében irányadó Kp. 77. (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2024. január 31.

Dr. Farkas Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Gyurán Ildikó s.k. bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelél:

tisztviselő